

Naar aanleiding van een en ander zond men ons een afschrift van een brief die op 11 november 1982 aan de Jachtraad en Directie Faunabeheer te Rijswijk werd verzonden. Wij laten hieronder de volledige tekst volgen:

Nederlandse Vereniging van Bunzingjagers

Het secretariaat (J. Kruithof) berichtte ons dat men het artikel van mevrouw J.M. Wallage over de Bunzing (jaargang 1 (4) : 153-156) met belangstelling heeft gelezen. Wel vond men jammer dat in het artikel gesuggereerd werd dat er volgens de Nederlandse Vereniging van Bunzingjagers te veel Bunzingen zijn.

Wij veroorloven ons u bij wege van dit schrijven op een tweetal aspecten van de bunzingjacht te wijzen, bij gebrek van deelname aan geïnstitutionaliseerde overleg- en beslissingsstructuren aangaande de Jachtwetgeving.

1. Onze vereniging heeft zich tot op heden niet uitgelaten over de stand van de Bunzing, noch over (plaatselijke) gevolgen hiervan voor overige diersoorten. Bewust niet omdat, zoals uit de u toegezonden informatie blijkt, wij onze zaak een meer principiële behandeling waardig achten. Wel hebben wij overigens verbaasd geconstateerd dat de zorgvuldigheid van de berichtgeving in de pers hierover nauw samenhangt met de geografische verbondenheid in het noorden. En ons er verder niet aan gestoord, daar op zeker discussieniveau bepaalde kenbronnen irrelevant zijn.

Niettegenstaande de door ons gevraagde meer principiële benadering van onze zaak, zijn wij in voldoende mate pragmatisch om te onderkennen dat een bedreigde bunzingstand hierop zijn invloed zou kunnen doen gelden. Wij gingen en gaan er nog vanuit dat men ons in deze enige werkelijkheidszin toedicht. Met andere woorden, bij een ons inziens bedreigde bunzingstand zou onze vereniging niet zijn opgericht.

Er is evenwel nu aanleiding te veronderstellen dat dit punt tijdens de behandeling van onze zaak ter sprake kan komen. Dit naar aanleiding van een bericht, van de Vereniging voor Zoogdierkunde en Zoogdierbescherming, dat kort samengevat luidt: 'De positie van de bunzing wordt bedreigd, want zijn biotoop wordt hem ontnomen. Roofdieren vormen tevens een waardevol element van ecosystemen. De jacht op de bunzing moet dan ook het gehele jaar gesloten worden.'

Wij volden ons na lezing hiervan als enige amateurvoetballers uit de provincie, die spelend tegen het eerste van Ajax enigen van hen schielijk met het doel zien weglopen.

Met de tweede zin van deze samenvatting kunnen wij hartgrondig instemmen. Overigens ook daar waar het andere dieren aangaat. En soms ook wat onszelf aangaat.

Voor het overige vinden wij het, inhoudelijk en wat totstandkoming betreft, niet voldoen aan redelijke eisen van verifieerbaarheid en zorgvuldigheid.

Dat de biotoop van de bunzing door zekere, met name genoemde, veranderingen in het Nederlandse landschap aangetast kan worden is ontegenzeggelijk. Naast deze aantasting zijn er echter ook begunstigende factoren. Bijvoorbeeld de uitbreiding van het wegnnet, verschuiving op het platteland van permanente naar recreatieve bewoning waardoor de bunzing veel meer ongestoord 'medebewoner' kan zijn, zorgvuldiger beheer natuurgebieden, nieuwe inpolderingen etc. Om op basis van een opsomming van uitsluitend negatieve factoren tot een achteruitgang, zelfs ontneming, van de biotoop te concluderen, achten wij niet juist. Ook een oordeel, positief of negatief, waarin begunstigende factoren meegewogen zijn heeft een sterk speculatief karakter. De bunzing is immers ook in aanzienlijke mate een menselijke-cultuurvolger. Men denke slechts aan het gemis van vele voor de bunzing noodzakelijke geachte elementen in het Groninger landschap en de daar niettemin aanwezige goede bunzingstand.

Beweringen over de positie van de bunzing behoren mede, ze niet in hoofdzaak, gebaseerd te zijn op gegevens over de grootte van het soortbestand zelf. Zeker op lange termijn bestaat dit verband.

Ten aanzien van de populatiedichtheid van de bunzing zijn noch uit het verleden, noch uit het heden wetenschappelijke gegevens beschikbaar. Voornamelijk te wijten aan het feit dat onderzoek op dit gebied, door de biotoop en levenswijze van de bunzing, uiterst moeilijk is. Voor belanghebbenden hebben wij overigens wel richtlijnen.

Kennis uit de praktijk, het veld, behoort deze lacune op te vullen. Deze kennis, ervaringsgewijs verkregen algemene indrukken danwel gedetailleerde gegevens over bepaalde velden, is voorhanden.

Zoals bij jagers, jachtopzichters, vogelwachters en vaak ook vele anderen ten plattelande, zoals agrariërs. De berichten spreken hier geenszins van een bedreigde positie van de bunzing, vaak veeleer het tegendeel.

Met betrekking tot gesuggereerde kennis van de bunzing(jacht) kan niet gezegd worden dat onze vereniging zich bescheiden heeft opgesteld. In de u ook toegezonden ledeninformatie werd bijvoorbeeld geduid op oudere leden, die al (veel) langer dan 50 jaar de bunzingjacht beoefenen. 'De kennis bij een zo'n lid is wellicht groter dan wat alle andere instanties nu samen weten. 'Het zal u niet verbazen dat het woord wellicht in deze uitspraak wegens hoffelijke bedoelingen onzerzijds is ingevoegd.

Het standpunt van onze vereniging in deze is dat de bunzingstand zich de laatste 50 jaar in het noorden, gehandhaafd heeft. Zo niet vooruitgegaan is. Echter stellig niet achteruitgegaan is, laat staan dat van een bedreigde positie sprake is.

In deze algemene uitspraak hebben wij uiteraard verdisconteerd de ons uit de praktijk bekende schommelingen in de bunzingstand als gevolg van het belangstellend mechanisme in het ecologisch evenwicht. Opgemerkt zij nog dat de laatste jaren een 'schommeling' op hoog niveau voortduurt, waarvan wij ons langzamerhand beginnen af te vragen of deze niet een meer structureel karakter begint te krijgen.

Wij hebben nog enige opmerkingen over de in-

vloed van de bunzingjacht op het soortbestand hiervan. Deze invloed is heden meer marginaal dan ooit geweest. Bekend mag worden verondersteld dat de traditionele bunzingjacht zich afspeelt in ongeveer het tijdvak oktober tot en met maart. Een periode waarin de bunzing als regel het veld verlaat om zich bij, in of onder opstallen met een min of meer agrarisch karakter te verschansen. Van uiterst moeilijk wordt de jacht dan tot bijna onmogelijk. Temeer daar klemmen thans gelukkig geen geoorloofde jachtmiddelen zijn. Vergeleken met het legioen broodjagers van weleer mag voorts onze vereniging het ledenbestand als een 'handje vol' bestempelen. Wel een overgebleven harde kern met louter gevoelens van jachtpassie, daar het economisch motief niet meer bestaat.

En die mede daarom de huidige wettelijke jachttijd niet weidelijk vindt. Deze behoeft aanpassing aan onze van oudsher geldende tijd. Wettelijk opent de jacht nu medio juli. Vele jonge, onervaren bunzingen verkeren dan nog in het open veld. Indien men nog 2 of 3 maanden wacht is de jonge bunzing vrijwel volgroeid en zal het overigens ook niet lang meer duren alvorens de veldbunzing (anders dan de bosbunzing), als de weidevogels vertrokken zijn, met de koeien op stal gaat.

Indien er in deze zo nodig een maatregel genomen moet worden op jachtgebied, dan passe men de tijd aan. Een maatregel die ons inziens van meer inzicht en afweging zou getuigen.

Wij menen dat ons niet verweten kan worden in strijd gehandeld te hebben met de laatste stelling in Tractatus logico-philosophicus van Ludwig Wittgenstein: 'Wovon man nicht sprechen kann, darüber muß man schweigen'. Temeer daar ons geen organisaties bekend zijn die, wat de behandelde aspecten betreft, enige of een meer grondige kennis bezitten of althans suggereren te bezitten en waarvan uit dien hoofde toetsing plaats had moeten vinden om minstens de schijn van het ontbreken van het betrachten van een zekere mate van zorgvuldigheid en juistheid te vermijden. Degene die enige persoonlijke kennis van zaken op prijs stelt weet onder andere onze vereniging. Men neme de tijd en trekke tevens warm ondergoed aan.

2. De nu komende regels hebben wij niet dan na grote aarzeling geschreven. Men kan ons namelijk gaan toedichten onrechtmatige druk te willen uitoefenen teneinde bestaande discrepanties tussen beoogde normerende werkingen van regelgevingen en de feitelijke toestand te verminderen ten gunste van laatstgenoemde. Vanwege andere bij deze zaak betrokken belangen aanvaarden wij dit risico. De nu volgende overwegingen zijn van strict feitelijke aard en wij vertrouwen, na voorafgaande woorden, dat zij niet anders opgevat worden.

Als achtergrond, om deze feiten te kleuren, moet men zich bewust zijn van de plaats die de bunzingjacht al eeuwen in het noorden en dan hoofdzakelijk nog (en steeds) van Friesland heeft ingenomen. Er zijn ten plattelande velen die affiniteit met de bunzingjacht voelen, hetzij door eigen beoefening hetzij door beoefening van verwanten of kennissen. Zij het veelal niet van recente datum. Indien men hier aankomt met verhandelingen over wettelijke belemmeringen of bedreigde posities proeft men minstens onbegrip c.q. hilariteit.

Men beschouwt de bunzingjacht in zekere mate als cultureel erfdeel. 'Van eerzaam folklorist tot crimineel', aldus vorig jaar het grootste Friese dagblad toen de huidige Jachtwet ter sprake kwam. Onze pluriforme maatschappij uit zich ook in regionale gebruiken en gewoontes.

Kunnen enkele Haagse penne'streken', waarvan de bijbehorende inktvlek zich na bijna dertig jaar tot hier uitbreidde, dit maar zomaar ongedaan maken? Nogmaals, wij trachten hier summier de feiten, waaronder begrepen heersende opinies, weer te geven.

Wij kennen de bunzingjagers. Wij kennen de van oudsher uitgeoefende bunzingjacht die nog steeds uitgeoefend wordt. En weten de toekomst. Een feitelijke jacht die volgens sommige bunzingjagers op punten, al dan niet in overeenstemming met de huidige Jachtwet, verbetering zou behoeven.

Wij bieden u als het ware alles op een presenteerblad aan. Indien onze vereniging, als drager van dit blad, struikelt valt alles weer neer tot het niveau der anonimiteit. Waaruit wij het vrij moeizaam gehaald hebben.

Dit kan geen enkel belang ten goede komen.

Wij vertrouwen dat een en ander in uw overwegingen betrokken zal worden.

Secretaris J. Kruijthof.

Nederlandse Vereniging van Bunzingjagers

Justitie in het noorden hebben wij aangeschreven en alle informatie verstrekt. In misschien voorkomende gevallen verwachten wij ten minste meer kennis van en begrip voor de murdejagerij.

De jachtraad heeft ons bericht dat door deze raad de inhoud van ons rapport zal worden betrokken bij een ontwerp wijziging Jachtwet. Vermoedelijk zal dit pas begin 1983 gebeuren. De Jachtraad adviseert het ministerie van Landbouw en Visserij inzake de Jachtwet.

Van dit ministerie zelf, Directie Faunabeheer, hebben wij tevens bericht ontvangen dat onze brieven zeker zullen worden betrokken bij de totstandkoming van een ontwerp-wijziging Jachtwet. Onze kwesties zijn dus in behandeling.

Hoewel wij voorts weten dat de bunzingjacht de sympathie van velen op het platteland geniet, heeft het ons goed gedaan dat ook organisaties met ons sympathiseren. Zo kan de Nederlandse Vereniging van Jachtopzichthouders zich zeer wel vinden in onze beweegredenen tot oprichting van de vereniging en is bereid ons te steunen in onze doelstellingen. En de Bond van Friese Vogelbeschermings Wachten staat bijvoorbeeld zeer positief tegenover onze vereniging en wenst ons alle succes toe. Onze ruim tachtig leden zijn echte veldmensen, die weten waar ze over spreken.

Oosterzee, december 1982.

Secretaris Nederlandse Vereniging van Bunzingjagers, Jan Kruijthof, Menso Poppiusstraat 5, 8536 TW Oosterzee, 05144-1825.